உ

கடவுள் துணை.

ஞானாந்தனடிமாலை.

விண்ணப்பமாலை, பதியுண்மை.

தி. லக்ஷ்மண பிள்ளையால்
இயற்றப்பட்டது.

"விறகிற் றீயினன் பாலிற்படுநெய்போல்
மறையநின்றுளன் மாமணிச்சோதியான்
உறவுகோனட் டுணர்வுகயிற்றினால்
முறுகவாங்கிக் கடையமுன்னிற்குமே."
—திருநாவுக்கரசு.

திருவனந்தபுரம்
"மலபார்மெயில்"
அச்சுக்கூடத்திற்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1903.

DEDICATED,

WITH KIND PERMISSION,

TO

His Excellency

Dewan Bahadur R. Krishnaswami Rao Avergal,

C. I. E., F. M. U.

&c., *&c.,* *&c.*

DEWAN OF TRAVANCORE

IN TOKEN

OF

THE AUTHOR'S PROFOUND ADMIRATION

FOR

His Excellency's lofty qualities

OF HEAD AND HEART AND

TRUE PIETY.

PREFACE.

The subject-matter of the first portion of the present work may be divided into three parts :—(1) The existence of God ; (2) The struggles and questionings of the individual soul ; (3) Invocation of the grace of God for the advancement, guidance and protection of the soul.

The views intended to be expressed therein are, briefly, that God, who is love, permeates the whole universe with his light, power, beauty and bliss ; that the world is God's ; that the soul in man is God's ; that a self or ego entirely apart from the Absolute is either a convention or a chimera ; that the soul derives everything from the Absolute for its earthly abode and happiness and stands to It merely in the relation of a pensioner ; that the aims attainable by man are circumscribed : and that the difficulties and obstacles in the way of that attainment are many and cannot all be overcome by him alone. Viewed from every standpoint, therefore, it becomes clear that it is necessary to know God and seek His aid. The universe invites us to love, to look upon all sentient beings as our brethren. Every being has its origin in God. More evil lies in ignorance of the truth than in God's world. The theory of Evolution is a partial view of the truth, but it fails to trace the divine origin of *consciousness*, the chief element in all living beings. The existence of hunger, disease,

death, &c. in the world cannot, in the eye of the true seer, be any hindrance whatever to a belief in the existence of God. Such evils are indispensable for action, progress and happiness in the world—nay, even for the exercise of virtue. They are really blessings in disguise and, to grapple with and overcome avoidable evils, God has endowed man with intelligence and will. The will is a part of the machinery of fate, which latter, is nothing more than the totality of natural laws at work. The world, in all its aspects, presents, to *thinking* minds, miracles in abundance without making it necessary on the part of God to manifest Himself by miracles which vitiate the natural operations of His own physical laws. A life of asceticism is unnecessary and, to some extent, it is selfish to seek salvation not minding our suffering brethren. It is possible to know the God of love through nature and to worship Him by following Him in the path of love. It will suffice, for the welfare of the soul, to pray for the grace of God without specifying any temporal aims and His grace, if deserved and obtained, would supply all that men need and all that is best for them.

It is idle to build too much upon frail man, especially on men who have no faith in a Supreme Being. All are equalized in death and, in view of the "funeral march beatings of our heart-drums to the grave," it is important that we bestir ourselves and do what we can towards widening the circle of good for the world, to love all and envy none. An attempt has been made in the latter portion of the work to describe some of the cardinal wants and aspirations of

the soul. The work concludes with an invocation of God's help for the progress and elevation of the soul.

The second part named விண்ணப்பமாலை is a further prayer for relief in distress and for guidance in the path of right and truth.

The third part called பதியுண்மை is an attempt to detail briefly the steps by which the existence of a Supreme Intelligence may, in my humble opinion, be proved by the negative method of Inductive demonstration, the postulates to be granted being:—

1. That a thing, force or attribute, cannot be derived from nothing.

2. That a thing, force or attribute, cannot be derived exclusively from any thing, force or attribute, inferior to itself.

3. That *consciousness* cannot be derived from any thing or state of things which is *less than consciousness* or which *excludes consciousness.*

4. That a person who is continuously clean-starved *must lose*, in a few days, his *mental* as well as his physical power; but, (the process not being carried to the point of death) he can regain the same by taking food.

T. L.

——:-0-:——

பண்டிதர்- டி- எஸ்- கணேசபிள்ளை யவர்கள்
இயற்றிய பாயிரம்-ஆசிரியப்பா.

குஞ்சரஞ் செறி வான்கோடு [illegible]ன் கடன் மதில்
பஞ்சரம் போன் றெப் பக்கமுங் கவிதலின்,
மலைதருவன நீள்வனந் தருவன வாழ்
அலைதருவன வெலா மகங் குவிதர வுயர்
வளங்கெழு நாட்டிசை மதித்தெதிர் பெரும்படை
உளங்கெழு மயக்கினெட் டுயிர்ப்பெழ வோய்ந்தே
தென்படு மாண்வலி தென்படும் பின்செலின்
என்படு முரண்வலி இகல் வஞ்சி நாடென
எச்சம ராளரு மிரிதரு நிலையின்
அச்சந் தவிர் திரு வாழ்ங்கோட் டாசியல்
நலம் படர்ந் தொளிர்முறை நாடிநன்கியற்றி
நிலம் படர் தருபுகழ் நீடும் வலியமே
லெழுத்துத்தியோகத் தினிதிருந் துய்ந்தசீர்
வழுத்தொரு திரவியம் பிள்ளையாம் வள்ளல்
நோற்றநன் னோன்போ நுவலருந் தகைத்தெனற்
கேற்றவை தோற்று மிலாஞ்சனச் சிலைகளாய்
நிலைபெற்றோங்கி நீள்குணம் பெறுதமிழ்க்
கலைமற்றாங்கிலேய மேல் கலையாம்
இருகட லொருங்குண் டிகழுவ ரின்றிப்
பருகுவ ருளங்குளிர் பான்மையிற் பொழிமழை
எத்திக்குமார விசைவிளைத் தெழுசீர்
முத்துக்குமார முகிற்குப் பின்னவன்
இவனே தக்கவ னின்னிசைக் குயர்வா
னவனோ தற்குள நன்னய மியல்வான்
ஸுலக்ஷணன் ஸுமுகன் றுதிஞானபானு

இலக்ஷ்மணப் பேரிசை காமதேநு
தந்தையிற் றமயனிற் ருனுந்திருவ
னந்தை வேந்தர்க் கமைந்தொண் முத்திரைப்
பத்திரந் திட்டம் பார்த்தளி தலைமைக்
கொத்த வுளத்தி னுழைப்பத னோடு
செந்தமிழ்ப் பாணனைத் தெரிந்து பொன்னுதவச்
சுந்தரர் திருமுகந் தோன்றற்கு விடுத்த
சிறப்புடை நாடே சேரர் நாடெனுஞ்சீர்
அறப்புடை பெயர்ந்திழிந் தமிழ் தமிழ் செழிக்க
அம்மொழிக் கொழுமைகண் டனைவரு முட்கொளச்
செம்மொழி குழுமிய விழுமிய நடைதேர்
வழியிற் றமிழ்மொழி வளர்த்தன் முன் னியற்றியல்
தழுவித் தானே தலைப்படல் புலப்படத்
தன்னயத் திடையாத் தகைமையிற் பொதுமை
நன்னயந் தோன்ற நாடகவகுப்பிற்
சேண்குடச் சீரியர் தேர்ந்துரை பலதுறை
மாண்குணத் தமிழரு மதித்துப் பின்செல
லிலன் விலாச மிளிர் சத்தியவதி
யாளின் சரித்திர மன்ன செந் தமிழ்ப்பா
வெளிப்படுத்திய மதி மேன்பா டுளகருத்
தொளிர் படி மிசைப்பாவோ பல வுரைத்தும்
எவ்வழி செவ்வழி யென வாராய்ந்தவை
யொவ்வி னிவ்வுலகுக் கூட்டியுவந்தே
மன்னுயிர் தன்னுயிரென்னு நன்னிலையில்
இன்னுரை பயிற்றி யோரிணையறு மெந்தை
அருள்வலி பெரிதென வாய்ந்துத வழுதை
இருள்வலி கொடுமையி னெடுத்துணற் கின்றி
இழுக்குரை பெருக்கி யொன்றிலையென மறுக்கும்
வழக்குரை நாஸ்திகர்மதத் தடுமாற்றந்
தணிந்தவ ரொப்பத் தகுமுறை வகுக்கத்

துணிந்து செந்தமிழ்ப்பாத்தொகையி லோர்தனிமுதல்
உண்டெனக் காட்டற்குலகிடையுரித்தாய்க்
கண்டவையாவுங் கடைப்படத் தனிக்கும்
பேரருட் டிறமே பெரிதென நாட்டித்
தேர்வழிக் காயுஞ் செயலையுங் கூறி
தன்னிலுற் றறிந்து தாழ்வறத் தோங்க
நன்னிலைப் படுத்தி நற்பயன் பொருத்த
எக்காரியத்தையும் இன்றியமையாத்
தக்க ஓர் காரணம் தனக்குட்படுத்தும்,
அக்காரணமிலா தாம் காரியமிலை
எக்காலத்தினும் இதுவோ திண்ணம்
இக்காரணம் உயிர்க்கேதென நோக்கின்
ஒக்கூண் உயிர்க்காற் றுள்வலியே யாம்
புல்லினுங் கல்லினுஞ் செல்லினும்போதரும்
கொல்லப்பிரிபடுங் கூட்டற் கொருப்படும்
அவ்வக வலியெலாம் அருள்வழியமையும்
திவ்விய அருட்பெருந் தேவிலா துலகிலை
என்னுமிவ் வுண்மை எடுத்துப் புகட்டி
உன்னுமின் னுணர்மின் னுய்மினென் றுரைப்பி
ஆகுஞானந்தனடிப்பா
பாகுபோன்ற விண்ணப்பமாலைப்பா
ஒப்பறும் பதியுண்மை ஓதுபா உயர்சை
வப்பிரகாச சபையின் மதிகொல
மேயாயிரத் தெழுபத்தெட்டாணி
வாயிருபத் தெட்டாநாண் மருவி
நேயம் வளர்க்கு நெறியில்
ஆயுலகொப்ப வரங்கேற் றினனே.

அகமாகிநின்றபதம் அருளாகிநின்றபதம்
அறிவாகிநின்றபதமே
இகமாகிநின்றபதம் இறையாகிநின்றபதம்
இசையாகிநின்றபதமே
உகமாகிநின்றபதம் ஒளியாகிநின்றபதம்
உயிராகிநின்றபதமே
சுகமாகிநின்றபதம் இணையேதுமின்றியுறு
துணையாகிநின்றபதமே-

கலையேறுகின்றபதம் அணியேறுமன்பர்புகல்
கவியேறுகின்றபதமே
விலையேறுகின்றபதம் உயர்வேதமுடியேறி
விளையாடுகின்றபதமே
மலையேறிநின்றபதம் மலைவோடுகின்றபதம்
மதமோசனந்தமவைதந்
தலையேறிநின்றபதம் நலமேதரும்பரம
தருவாகிநின்றபதமே-

அறவாழியென்றபதம் அணுவாகிநின்றபதம்
அருவாகிநின்றபதமே
இறவாமைகொண்டபதம் இயல்பாயுயர்ந்தபதம்
எழிலேறுகின்றபதமே
உறவாகிநின்றபதம் உணர்வாகிநின்றபதம்
உரைநாடிநின்றபதமே
நறவூறுகின்றபதம் எழுவாழ்விலுந்தழுவி
நமையாளுகின்றபதமே.

ஞானானந்தனடி மாலை

அருள்வடிவேயுலகனைத்தும் அருள்மயமே
சுகமனைத்தும் அமைந்துநின்ற
அருள்வழியேவழியனைத்தும் அகம்புறமுந்
தோன்றஉயிராகந்தோன்றும்
அருளொளியேஒளியனைத்தும் அருளழகே
அழகனைத்தும் அந்தமில்லா
அருளிலையே விலையனைத்தும் அருட்பெருமை
அகிலமெங்கும் அமருந்தானே. (௧)

அருந்துணையே அறமுடையார்க் ககமுருகி
நினைத்தடியாரழைக்கும்போது
வருந்துணையே மதிபொருத்திவஞ்சனையில்
லாதழைப்பார் மதிக்குங்கூலி
தருந்துணையேசகலருக்குந்தகைபொருந்த
அருணீதிதழைக்குந்தெய்வப்
பெருந்துணையேபெருநிதியேஇடங்காலம்
இறப்பில்லாய் பிறப்பில்லாயே. (௨)

நின்னுடையதாமிந்த உலகமெலாம்
நானுமதே நினைப்பில்லாமல்
என்னுடையதாமெனநான் பிழைபிதற்றி
இறுமாப்புற் றேமாந்தேனுய்ச்
சொன்னடையே சொல்லிவருங்கிளிபோலப்
பேதையர்சொற்றொடர்ந்துதாழும்
பொன்னடையுஞ்சுகமொன்றேபொருளென்று
திரிந்துமனம் பொய்கொண்டேனே. (௩)

கண்காணும்பொருளொன்றும் நான்செய்த
தன்றேஎன் கருத்துமெட்டா
விண்காணும் அண்டமெலா நின்மகிமையே
விளக்கிவியப்புச்சேர்க்கும்
எண்காணப்படாஉயிர்களியல்பெல்லாம்
நின்றிறமே எடுத்துக்காட்டும்
பண்காணும் ஆனந்தம் நின்னியல்பு
படர்ந்ததனாற் பகரொண்ணாதே. (௪)

எதுவென்றுநானென்பேன் இசையென்போ
இரிதோலோ இறைச்சிக்கூடோ
பொதுநின்றஉதிரமதோ பொங்குயிர்ப்போ
புகுநரம்புப்புணர்ச்சிக்காடோ
அதுவன்றிமூளையதோ பொறிபலவோ
அறிமனமோ அதற்குமப்பால்
இதுவென்றுதோன்றுவதெல்லாமியக்கும்
நின்னொளியினிருக்கைதானோ. (௫)

நானென்ற அறிவெனக்கு நீயின்றி
யில்லையென்ற ஞானமில்லேன்
ஊனென்ற சுவர்மறைவால் நீநின்ற
உண்மைதனை யுற்றுப்பாரேன்
தானென்றபொய் யுண்மைபோனின்று
மெய்யறிவைத் தடுப்பதின்றேல்
தேனென்ற சுகபூறத்தெய்வமலா
திலையெனநான் தெரிவேனன்றே. (௬)

உடம்பளித்தாய் உயிரளித்தாய் உணர்வளித்தாய்
உறவளித்தாய் உயிர்வாழ்தற்கே
இடம்படைத்தாய் பொருள்படைத்தாய் எண்ணுவதை
இயற்ற என்னுள்ளிடத்தில்மெய்யில்
திடம்படைத்தாய் ஐம்பொறியின் றிறம்படைத்தாய்
மறைந்துனையே தேடவைத்தாய்
கடம்படைத்த கருணையினாய்கருதினுனக்
கெந்நன்றி காட்டுவேனே. (எ)

சின்னவெனைப்பெற்றோய்நீ உன்மகனான்
என்குருநீ சீடனானே
என்னருமை உயிர்த்துணைநீ அந்தகனான்
ஈவோனீ இரப்போனானே
பொன்னருமைப்புரவலனீ சிறுகுடிநான்
பெருமானீ புழுக்கைநானே
முன்னவனீகடையவனான் முற்றுணர்ந்த
கொற்றவனீ மூடனானே. (அ)

இலங்குமணிப்ரபையெழுந்த சூரியன்போல்
இதயமலரிடத்தேவீற்று
நலங்கமழ நீயிருக்க நானுனையே
அடுத்திருக்க நாளுநாளும்
துலங்குமொழி நாவாழ்த்தக் கைகூப்பத்
தலைவணங்கத்தூயபாவால்
அலங்கலுனக்கணிந்தபயம்நீயளிக்க
அகங்களிக்க அருள்செய்வாயே. (கூ)

விண்களிக்க வியப்பெனுஞ்சாகரம்பொங்க
விளைநலத்தை விரிந்தஇந்த
மண்களிக்கநின்மகிமை வகித்திருக்கும்
பெருமியற்கை மதியாற்கண்டார்
கண்களிக்கக்கருத்கவிழக்கரையறியா
தோங்குகின்ற காலத்தூடே
பண்களிக்கப் பாடுமருள் நான்பலர்க்கும்
பரிந்துரைக்கப்பயிற்றுவாயே. (௰)

உலகமெனுங்கரைதெரியாக் கடலிடத்தே
காலமெனும் ஒழுக்கிலோடிக்
கலகமெனுஞ் சுழிகடந்து கடுமையெனுங்
கன்னீங்கிக் கயங்கள்தாண்டிப்
பலகவலைத்திரையேறி மிடிப்புளினம்
பிணிப்புயற்கள் படைக்குமோசம்
விலகிடஇவ்வுடற்றோணிவேண்டுமருள்
வலங்கணிக்க வியக்கின்றேனே. (௰௧)

ஏக்கந்தான் மனிதர்தனித்தால்வரும்பங்
கென்றும்அதற்கிறைவாநின்கண்
ணோக்கந்தான் பொருந்துமருந்தென்றும்நினைத்
தாற்றெளியும் நுவன்றல்நின்ற
ஊக்கந்தான் அவரூக்கம் அவர்துணிவு
நின்னடிக்கண்ணுறுதியெல்லா
ஆக்கந்தான் அன்பவர்நோற்குஞ்சுகந்தான்
நின்னருளையடைதலன்றோ. (௰௨)

மானிடர்தாமுயன்றடையும் பயன்களுக்கு
வரம்புளதே மதுரந்தங்குந்
தேனிடைக்காஞ்சிரங்கலந்ததெனை இன்ப
திடைதுன்பஞ்செழித்தஇந்த
ஊனிடைநின்னருளொளியினுதவியின்றேல்
உலகிலவர் உய்வரோவெங்
கானிடைக்கூரிருளில் வழிகாணுத
குருடரைப்போற் கலங்குவாரே. (௰௩)

மருந்தளிக்க மருத்துவனுய் வரமளிக்க
வரபதியாய் வரையாதென்றும்
விருந்தளிக்க விழைவளளாய் முறையளிக்க
வேந்தனுமாய் விழுமியார்க்கும்
அருந்தவர்க்கும் பொருந்தியவை தெரிந்தளிக்க
வல்லவனுய் அழியாவின்பம்
இருந்தளிக்க அருணிதியாய் ஈசனைப்போல்
எவரிருந்தார் இப்பாருள்ளே. (௰௪)

இருபொருளாஞ்சராசரமும் இயங்குவதாம்
நீர்நெருப்பும் இயலுங்காற்றும்
பெருவிசும்பும் மண்ணுமிவை பெறுமுயிரின்
பெருக்கமும் அப்பெருக்கத்துள்ளே
உருநிறையு மனமுணர்வோ டொளிரறிவும்
உயரன்பும் ஒருங்கேயாகி
மருவுமருட் கடல்கொண்ட மகிமையுரை
மனமளக்க வாய்பெய்தாதே. (௰௫)

வரம்புகளெலாங்கடந்து மனங்கடந்தா
ருயிர்கடந்து மலர்ந்துநின்ற
பரம்பொருளைப் பக்தருளம் பழுத்திருக்குங்
கணியை அறம்பருகுந்தேனை
நிரம்பிஅருள்ததும்பி யெழுநெடுங்கடலை
ஆனந்தநிமல்வூற்றைத்
தரம்பகர வல்லேனோ சதுர்மறையா
லதின்பெருமை சாற்றொண்ணாதே. (௰௬)

சாற்றிவரும்பொருளிலெலாந்தனித்துவரும்
உட்பொருளைத்தருவித்தெல்லாம்
மாற்றிவருமருட்பொருளை மறைந்துவரு
மெய்ப்பொருளை மனத்திலன்பாற்
றேற்றிவரும்பெரும்பொருள்களாற்றிவரும்
அரும்பொருளைத்தொல்லைநூற்கள்
போற்றிவரும் பரம்பொருளைப்புகல்கின்ற
தெம்மொழியாற் பொருந்துமம்மா. (௰௭)

பொருந்துவதோ உலகமெலாமளக்க மணற்
கூட்டமெண்ணப்போகுமோநாம்
வருந்திஉயிர்த்தொகைமதிக்கமாளுவதோ
வரையறியா வான்மீன்மாட்சி
இருந்தடங்க லெழுதவென்றால் இயலுவதோ
மனங்களெலாம் எண்ணுமெண்ணப்
பெருந்திரளைக்கணிப்பெளிதோஅவ்வருமை
அதின்பெருமை பேசுமன்றே. (௰௮)

பேசவரும் பெரும்பொருளைப்பேசுவதற்
கொருப்படலோர் பிசகென்றால்நம்
வாசகத்திற்குண்ணிறைந்தும் வாசகாதீ
தப்பெருமை வகித்தும்நின்றார்
ஈசனெனநினைக்கினவர் எல்லையிலாப்
பெரும்புகழ்நாம் இயன்றவாறே
நேசமுறவெடுத்துரைத்தல் இழுக்கலவாம்
அவருளைநேடலாமே. (௰௯)

உடலிருந்த பயனெதுவோ உயிரிருந்த
பயனெதுவோ உணவால்வந்த
அடலிருந்த பயனெதுவோ அறிவிருந்த
பயனெதுவோ ஐம்புலத்தின்
றொடலிருந்த பயனெதுவோ தொகுத்தனைத்தும்
நமக்களித்த தூயநேயக்
கடலிருந்த வகையறிந்து கையிரண்டுங்
கூப்பியுளங் கருதாக்காலே. (௨௰)

தொலையடுத்தவெனச்சொல்லவரியசுகப்
பொருளைநற்றொண்டருக்கே
மலையடுத்த தெனத்துணைக்குமாமணியே
மாற்றமிலா வாய்மைஞான
நிலையடுத்தவருக்குலவாநித்திலமே
நித்யமுனைநினைந்துநேடி
உலையடுத்தமெழுகினைப்போலுருகாத
நெஞ்சமெதற்குதவுந்தானே. (௨௰௧)

பணங்கலந்த பகட்டுலகின் பகைநெருப்பும்
பாதவிப்பும் பறக்கவிட்டுக்
குணங்கலந்தநின்குமுதவடி குறித்துக்
கொண்டுமனங்குழையாதங்கோர்
கணங்கலந்தாயின் அருஞ்சிறைமொழித்துக்
கற்பகப்பூங்காவினுள்ளே
மணங்கலந்த தென்றலெழ மகாயாழ்
கேட்டெழுந்தமகிழ்ச்சியாமே. (௨௰௨)

கொண்டவிடந்தண்ணீருங் கூந்தலிடங்
கொய்ம்மலருங் கூவித்தாவித்
தண்டலையிற் பைங்கிளியுந் தாமரையிற்
கார்வண்டுந் தழைப்பதெல்லாம்
மண்டலத்துந்தோன்றிடுமோ வயங்கியமெய்
யோன்அருளின் வைத்தால்முன்னே
விண்டலத்திற்றோன்றிலனேல் விறல்மெய்யோ
னருளின்றி மெய்வாழ்வின்றே. (௨௰௩)

அன்பியற்ற அகிலநமை யழைத்ததுவே
அகிலேசனளவில்லாத
அன்பிலிருந்துலகமெலாம் பிறந்தனவே
ஏழ்நிறமொன்றடங்குமாறே
அன்படங்கும் அறங்களெலாம் அமரர்களு
முண்டேல் அவ்வன்பால் மேலோர்
அன்பறியாக்குறையிருக்க இன்பறியாக்
குறையிருக்கும் ஆயுங்காலே. (௨௰௪)

அனைத்துயிரும் சுகிப்பதற்கா யெனைத்துயிரும்
அகிலேசன் அமைத்ததன்றித்
தினைத்துணையும் பலநலிந்தோருயிர் சுகிக்க
வன்றென்றசிறந்தநீதி
நினைத்துலகில் அன்பறிந்து பழகாதார்
நிலையறியாநிந்தைசேரும்
வினைத்துயரி லாழ்ந்துவிழி நனைத்துயிரை
விடுவதற்கே விரைகின்றாரே. (௨௰௫)

இருளொன்றே தீமையின்றாய் எவ்வுயிரு
நம்முயிருக்கினமென்றெண்ணு
மருளொன்றே வானருளை மறைப்பதுவாம்
இவ்வகில வளங்கொள்காட்சி
பொருளொன்றேபலபடநின்றதுவாம் எப்
பொருளும் உடற்புகுமான்மாவும்
அருளொன்றே ஆளுவதாம் அஃதொன்றே
அனைத்தினுக்கும் ஆகியாமே. (௨௰௬)

விரும்பிவிடும்பொருளெல்லாங்கிடைத்திலவே
என்கின்றவிசனத்தாலே
கரும்பான மனமெல்லாம் இரும்பாவர்
சிலர்தமது கருத்தினுள்ளே
பெரும்பதவி எனநினைக்குந் துரும்பெல்லாம்
ஈந்திலதேற் பேதைநெஞ்சால்
வரும்பிசகென்றுணராதுதெய்வமில்லை
யென்றவர்நா வழுக்குவாரே. (௨௰௭)

ஊக்கமொடு ஜடமுறழ உலகமுண்டாம்
உத்தமம் எஞ்சுவதனாலே
ஆக்கலொடு தற்காத்தல்அழித்தல்இவைக்
கதிகாரிஅமையவேண்டாம்
நோக்கினென ஒருசாரார் நுவல்வர்அவர்
நோக்கொருசார் நோக்காம் தோற்றப்
போக்கினுக்கோர் போக்குரைப்பர்போதமெனு
முட்பொருளின் பொருள்காணாரே. (௨௰௮)

போதத்தின்றனியியல்பும் உயர்பிறப்பும்
ஜடமாய்த்தும் புலப்படாமல்
வாதத்தெழுந்தஅஃதிலதென்றும்
ஜடமென்றும்வகுத்தனாலு
பூதத்தின்பண்பென்றும் புலம்புவர்பண்
பவையெல்லாம் போதத்திற்கென்
றோதத்தான்றடையெதுவோ ஜடம்போதம்
பிறக்குமிடம்ஒன்றாகாதோ. (௨௰௯)

நீதிருக்கத்தீதிழைக்குந் துன்பிருக்கத்
தெய்வமில்லை செகத்துக்கென்று
வாதுரைப்பர் சிலர்தோலாற் பழம்பொதிந்த
வாறுநன்மைமறைத்துத்தீது
மீதிருக்கும் அதுநன்மை யுருவிகற்ப
மாமென்ற விவரம்பாரார்
ஈதிருக்கவேநன்மை நன்மையெனக்
காண்பர்விழி யெட்டாதாரே. (௩௰)

ஆழ்ந்தகன்ற நோக்கினர்க்கு நன்மையலா
தகிலத்தில் அணுவுமில்லை
மாழ்ந்தவுயிர் உடல்மாறிவாழ்ந்தவுயிர்
ஒன்றுக்கும் மரிப்பேயில்லை
தாழ்ந்ததெனல் உயர்ந்ததெனல் சங்கேத
மாம்பேச்சுத் தத்துவங்கள்
சூழ்ந்தவருக் குயிரிலெல்லாம் உலகிலெல்லாம்
ஒருசோதி துலக்கமாமே. (௩௰௧)

பசியின்றி உணவில்லை பாடில்லை
சுகமில்லை பாடில்லாதே
நிசியின்றி உதிப்பில்லை சலிப்பின்றி
நினைப்பில்லை நிகழ்ச்சியில்லை
நசிவின்றி வசிப்பில்லை வசிப்பின்றி
வாழ்வினுறு நன்மையில்லை
கசிவின்றிக் கடவுள்பதங்கருதலில்லை
வருதலில்லை கருணைதானே. (௩௰௨)

பிறந்திருந்தமனிதரெல்லாம் பறந்தொளித்தார்
நாமவர்க்குப் பிந்திநின்றோம்
இறந்திருந்த மனிதரெல்லாம் இருந்திருந்தால்
நாமிருக்கஇடமின்றென்றே
மறந்திருந்து மரணமதைப் பழித்திடுவோம்
நம்மதுபோல் மதியாகாமற்
சிறந்திருந்த தெய்வவருட் சித்தவிரி
வறியாதே தியங்குவோமே. (௩௰௩)

மண்ணின்றிக் காற்றின்றி விண்ணின்ற
விளக்கின்றி வளப்பமோடு
தண்ணின்றநீரின்றித் தரையில்மரம்
மாமனிதர் தங்கலில்லை
கண்ணின்றிக்காட்சியிலை புலனின்றி
மனமில்லை கருதலில்லை
பெண்ணின்றிப் பிறப்பில்லை பிறப்பின்றி
உயிரில்லை பெருக்கமின்றே. (௩௰௪)

நோயின்றிமருந்தெண்ணோம் சௌக்கியத்தின்
மதிப்பறியோம் நோக்கோந்தேகம்
தாயின்றிப்பிள்ளையிலாவதுபோல
உணவின்றிச் சரீரமில்லோம்
தீயின்றிஉணலரிதே தெரியாமை
முன்னின்றித்தெளிவதில்லை
காயென்ற உழைப்பின்றிக் கனியென்ற
கருதியில்லோம் கருதினிங்கே. (௩௰௫)

பேதத்தால் வழக்குள்தாம் வழக்கிலையேல்
ஞாயமெனும் பேச்சுமில்லை
சீதத்தால் வெப்பறிவோம் சீதவெப்பின்
திரிபின்றித்தேகமில்லை
சேதத்தால் ஆதாயமுள்ளதுவாம்
இவையிரண்டும் செனனத்தாகும்
கேநத்தால்சுகமுளதாம் தனிச்சுகத்தில்
இருப்பதொரு கேநமாமே. (௩௰௬)

படர்கின்ற இரவுபடைப்பிலதேல்நட்
சத்திரங்கள் பகட்டும்திவ்யச்
சுடர்நின்றதறிவோமோ தூங்குவதாற்
சுகமுளதோ சோர்வுபோமோ
இடர்நின்றதாலன்றி அறமறியோம்
உயர்நிலையை எண்ணேழும் துன்பம்
தொடர்கின்ற தாயினதைத் தொடர்கின்ற
நலமறிந்து துதிசொல்வோமே. (௯௭)

தீயதெனும் விறகெரிய நன்மைப்ரகா
சிக்கின்ற தீபமாகும்
ஆயதெனுந்தெளிவுடையார்க் ககிலேசன்
தீயவையால் அல்லாதாகார்
தூயபொருள் உலகிலெழுக்கிடைநின்ற
தோற்றமதாற் றூயதன்றோ
தாயவள்தன் சோணிதப்பை வாயிழிந்த
சேயதனைத் தள்ளுவாரோ. (௯௮)

இவ்வளவு துன்புலகத்திருந்துநம
திறுமாப்புக் கெதிரொன்றில்லை
அவ்வளவு துன்பிலையேல் அறியாமை
இறுமாப்புக்களவுண்டாமோ
எவ்வளவுகொடுத்தாலும் எடுத்தாலும்
அன்புவழி எண்ணுமாந்தர்
செவ்வளவுசெல்வாரோ தெய்வவரு
ளிருந்தவரைத் திருப்பாக்காலே. (௯௯)

தீங்கிருந்த தேனுமிகு மாறுமவை
யகற்றவழி சிந்திப்போர்க்குப்
பாங்கிருந்த தாமதியே மதிசிறக்க
வகையுமுண்டு பயிற்சியுண்டேல்
ஓங்கிவாமதி செழிக்கவளம் உழைக்கவலி
நமக்கென்று தவிக்கண்டும்
ஏங்கிடுவோ மெனிலலைந்தவர்குறையோ
நங்குறையோ எண்ணுவீரே. (௪௰)

மதியென்றகண்ணிருக்க முயல்கின்ற
கையிருக்க வாழலாமே
விதியென்ற திலையென்பர்சிலர் விதியே
மெய்மதியே வீணென்றெண்ணி
ஓதியென்ற வாறிருப்பர் மதிவிதியில்
ஒருபங்கென்றுணரா தன்றோ
கதியென்ற தறியாமற் பதியருளுங்
காணமற் கலங்குவாரே. (௪௰க)

அறிகின்ற அறிவின்றி அற்புதமெங்
கென்றலைவார் அவமேசில்லோர்
மறிகின்ற பூமியையும் வான்கொண்ட
மீன்களையும் வகுத்ததோரார்
செறிகின்ற காடுமலை நாடுகடல்
இவைபெருமை சிந்தித்தாயார்
எறிகின்றபுல் லுநமக்கெட்டாத
அற்புதமென்றெண்ணுதாரே. (௪௰உ)

தினமென்ற பகலிரவு திரிகின்ற
விசித்திரத்தைத் தெளியப்பாரார்
அனமென்ற பொருளுடலில் அமைகின்ற
அதிசயத்தை ஆழ்ந்துநோக்கார்
மனமென்ற அருவமுடல் ஆள்கின்ற
அற்புதமு மற்றுட்சிக்கோர்
இனமென்றபடி இறைவன் உலகாளும்
அற்புதத்தை ஏன்காணுரே. (௩௰௩)

அற்புதமே உலகம் உயிர் அற்புதமே
அற்புதமே அடைந்ததேகம்
அற்புதமே அறிவறிவுக் கற்புதமே
உணவுயிராய் அமைதல்நித்ய
அற்புதமே பிறப்பிறப்பு விழிப்புறக்கம்
அற்புதமே ஆன்மாமெய்யில்
அற்புதமே அறிந்ததெல்லாம் அற்புதமே
இவையறியா அறிவுதானே (௩௰௪)

பயனிலெனு மொழியல்லாற் பொருளில்லை
யெனப்பகர்வர் பயிற்சியுள்ளோர்
நயனிலெனு மொழியல்லாற் பொருளில்லை
யெனநவில்வர் ஞானங்கண்டார்
அயனரன்மால் வேறிலேயோர் பரம்பொருளே
யுளததனில் அமைந்தஆதி
வியனருளொன்றே பொருளென்றவர் விரிப்பார்
அதுபெறலே மேலாமென்றே. (௩௰௫)

மேலான சுவர்க்கநிலை பரிசுத்த
மனநிலையே விரும்பாநின்ற
பாலாழி யமுதமென்ப பேரின்பத்
தனிநிலையே பாவுந்தொல்லை
நாலான மறைகளுக் கப்பாலான
நலங்குறித்து நாடலேநம்
மாலான அரக்கனைக்கொல் வேலாருங்
கசடறுக்கு மருந்துமாமே. (௬௰௬)

சினஞ்சென்ற வழியொழித்துக் கொடுமைகொலை
சிறுமையுளார் சேர்க்கைநாடி
மனஞ்சென்று வருந்தாது மதியளிக்கும்
வள்ளலடி மலரிற்சிந்தை
தினஞ்சென்று திடம்பெருக்கி இயற்கையுளே
தெய்வவருள் தெரிவார்தம்மின்
வனஞ்சென்று கனிபுசித்து மௌனநிலை
யுற்றாரென வரப்பெற்றாரே. (௬௰௭)

தவமிருந்து தாமொருவன் றனியாகச்
சாயுஜ்யம் சார்தலென்றும்
பவமிருந்து தன்னினத்தார் உழல்பொழுது
தன்மகவைப் பஞ்சம்வாட்ட
நவமிருந்த அமுதொருவன் உண்பதுவாம்
நாம் பிறர்க்கு நன்மைசெய்யா
தவமிருந்த வாழ்விலுமோர் அயமிருந்த
வாழ்வுமிக அருமையாமே. (௬௰அ)

மாயையெனு மியற்கையிலே வகுத்திருக்கு
மகத்துவங்கள் மதியாற்காணல்
நேயமதே தெரிக்கு முபாயம்பலவாய்த்
தோன்றுவதால் நேயநாதன்
சாயையதிற் காண்பதுவாம் அதுகண்டு
நேயநெறி சார்ந்தஞானி
போயவழி யெங்குமவன் றாயவருள்
புகுந்தவனைப் புரக்குமன்றே. (சஎக)

வினைப்பயனாய் வருவதினை விரும்புவதேன்
நல்வினையில் விருப்பில்லாமற்
பனைப்பருவம் உடல்நீளப் பருக்கைதர
வேண்டுவதேன் பாவமூட்டும்
பொனைப்பொருளைக் கேட்பதெவன் பொன்னருளைக்
கேட்டடியே போற்றிநின்றால்
நினைப்பதிலும் அதிகசுகம் அளிப்பனது
நிச்சயமே நிமலவேந்தே. (ருஎ)

வெல்லரிய வினைப்பகையை வென்றிடலாம்
விழுப்பொருளே விரைந்துநல்கும்
செல்லரிய உயர்நெறிக்கண் சென்றிடலாம்
பெற்றிடலாம் சித்தியெல்லாம்
தொல்லரிய மறைகளெலாந் தொடலரிய
பதங்களித்துத் தொழலாம் எண்ணச்
சொல்லரிய சுகம்பெறலாம் சுயஞ்சோதி
யருள்நமக்குத் துணையானாலே. (ருமக)

கரும்பருந்துங் கூலியதன் கையோடே
கிடைப்பதுபோற் கடவுட்பாதம்
விரும்பிநினையும் பொழுதே விரும்பிவரும்
நலங்கள் அருள் மெய்யுள்ளார்பாற்
றிரும்பிவரும்பொழுது புறந்திரும்பிவிடு
மிடர் கண்ணீர் தெய்வமெண்ணி
அரும்பிவிழும்பொழுது நமதரும்பாவம்
அழலகப்பட் டவிந்துபோமே. (௫௰௨)

தனித்தனியே பிணியிடும்பை தடுக்குகிலா
மனிதரிடஞ் சார்ந்துகண்ணீர்
பனித்தெழவே பாடுரைத்துப் பயனடைவ
தொன்றில்லை பாருள்ளேநான்
செனித்தபொழு திடருமுடன் செனித்ததுவே
எளியனைப்போற் றீங்குற்றாரை
இனித்தரையில் நம்பியிரேன் இனித்தவரு
ளேநம்பி யிருக்கின்றேனே. (௫௰௩)

இன்றிருந்து நாளையிலா ஈசல்போ லும்
மனிதர்க்கேற்றசேவை
சென்றிருந்து நாடினுமங் கவர்சித்த
மொருநெறியிற் செல்லாதாகி
நன்றிருந்து நாம்செயினு நம்மிடமுட்
பகைநீக்கார் நட்பும் நல்கார்
என்றிருந்த அனுபவத்தா லுணருநெஞ்சே
ஈசனைநீ ஏத்தாயென்னே. (௫௰௪)

வாக்காடு வல்லபம்போல் விளையாட
வீரமில்லார் வாழ்நாளெல்லாம்
நோக்காடு விட்டகலா நொய்யுடலார்
நோவறிந்து நோக்கார்சூழுஞ்
சோக்காடு தாண்டும்வகை தெய்வமல
ரடிவழுத்தத் தோன்றமாட்டாச்
சாக்காடுசேர்மாந்தர் தமைநம்பி
யோவாழ்வு தரிக்கின்றேனே. (௫௰௫)

இப்புல்லை இப்பூவை இவ்வரும்பை
இவ்விலையை இவ்வாசத்தைச்
செப்பில்லா விலங்கினத்தைச் சிறப்புடைய
மனிதரை யுட்சிறப்புச்சேர்க்கும்
தப்பில்லாச் சாட்சிதனைத் தனியறிவைத்
தந்தபெருந் தயாமோனத்தை
ஒப்பில்லா தொளிர்மணியை உயர்கதியை
நம்பியுவந் துழைக்கின்றேனே. (௫௰௬)

பணக்குவியல் கொண்டவரும் பதவிமிகப்
படைத்தவரும் பதறுதுற்றுப்
பிணக்குவியல் கொண்டரசு பிடித்தவரும்
வல்லபத்தைப் பெற்றபேரும்
கணக்கொருபோற் கூற்றனுக்கே இரையாதல்
கண்டிருந்துங் கல்லோநெஞ்சே
வணக்கமிலா திருந்தனைவான் வள்ளலடி
மறந்தனைநீ மதியில்லாயே. (௫௰௭)

நரைவளர்ந்து வருமுன்னே நடுவளைந்து
விடுமுன்னே நகர்ந்துமோசத்
திரைவளர்ந்து வருமுன்னே செய்கடமை
அறிந்தியற்றிச் செகத்தில்நன்மை
வரைவளர்ந்து வரச்செய்வோம் வன்மையெலா
மறப்போம் இவ்வாழ்வையீந்த
உரைவளர்ந்த பேரருளையுற்றறிவோம்
உண்மைநெறி உயருவோமே. (௫௰அ)

அழிந்துவிடுமாக்கை உயிர்அழிந்துவிடும்
அழிந்துவிடும் அசையாக்கலும்
கழிந்துவிடும்நாள் கதையாய்ப் போய்விடும்நம்
முத்யோகம் கனவாம் வாழ்வே
ஒழிந்துவிடும்பொருள் இருப்பதருளொன்றே
நன்மையொன்றே உறுதி ஈசன்
பொழுந்துவிடும் அருளறிந்து போய்ப்புனித
வருள்நிறைப்பீர் புவனத்துள்ளே. (௫௰௯)

மற்றவர்பால் மதிபொருள்சீர் வாய்ந்திருந்தாற்
பொறாமைகொளல் மதியில்லாமை
உற்றொருவ னதுநினைக்கில் உலகுடையா
னருள்தன்னி லுயர்வாய்நோற்றுப்
பெற்றவருமிருப்பாரே தன்னிலுயர்
வியற்றுரிமை பிரானுக்குண்டே
சற்றொருவன் றகைநினைக்கில் உற்றவைக்கே
தன்னுரிமை சாற்றொண்ணாதே. (சா௰)

குறைகொண்ட மனமுளதேல் முறையுண்டு
முறையுளதேற் குறையுமுண்டு
நிறைகொண்ட முழுமனமிங் கரிதெனினும்
நிறைநோக்கி நேட லுண்டு
சிறைகொண்ட சிறியவெனை இறைகொண்ட
பொன்னடியைச் சிந்தித்துள்ளே
கறைகொண்ட தறநீங்கக் கருணைமருந்
தெனக்குதவக் கருதுவேனே. (௩௰௧)

உன்முறைக்கு நலமளிப்பாய் உறுதியென
அறிந்துமுணர் வுறாததாலே
என்முறைக்குத் தலைப்படுவ தென்விந்தை
ஈசஅருள் இனிச்செய்யாயோ
பன்முறையு மிடர்தடுத்தாண்டாயிலையோ
வலியிழக்கும் பரவாநெஞ்சம்
சொன்முறைக்கு முறையிலதேற் சொற்றுரும்பு
பிடிக்குமெனத் தொடுத்ததாமே. (௩௰௨)

தாயிருக்கப் பாலுமுடைத் தாயிருக்கத்
தாவெனவே சாற்றுதற்கு
வாயிருக்க வாடியதன் வயிறிருக்க
முகமிருக்க வழக்கில்லாமற்
சேயிருக்க மாட்டுவதோ சிறியவெனைப்
படைத்திருக்கும் செல்வத்தாயே
நீயிருக்க நினதருளாம் பாலிருக்க
முறையுரைக்க நியாயமின்றே. (௩௰௩)

வழுத்துமொரு வழியறியேன் வரங்கேட்க
வறியேன் என்வருத்தமெல்லாம்
பழுத்துருகிச் சொலவல்லே னல்லேன்பல்
வகைத்துன்பம் படர்ந்துபற்றிக்
கழுத்தளவு மானதன்பின் கடவுளெனக்
கருதிடுவேன் கடையேன்கற்றால்
எழுத்தளவு மறியார்மே லிரங்கவறி
யேன்என்மே லிரங்குவாயே. (௬௰௪)

கருத்தறியுங் குறைகளைநின் கழலிணைக்கே
யல்லாது கழறவேறிங்
கொருத்தரையு மறியேன்மற் றோர்துணையு
மில்லேன் இவ்வுலகில்யாதோர்
பொருத்தமெனக் குளதறியேன் பொன்னடிஎன்
னெஞ்சகத்தே பொருந்தவைப்பாய்
நிருத்தமுடையாயெனை நீதவறவிடா
யென்றெண்ணி நிற்கின்றேனே. (௬௰௫)

நிற்கின்ற நிலையறியேன் நிலையான
நெறியறியேன் நேர்மைசேரக்
கற்கின்ற வகையறியேன் கற்குன்ற
மனங்கரையக் காணேன் பொய்யே
விற்கின்ற பழங்கூடை யொக்கின்ற
வைம்புலனும் விழலொப்பான
எற்கென்று மேன்சுமையா யேற்றுவித்தா
யென்றெண்ணி எய்க்கின்றேனே. (௬௰௬)

உடலெடுத்தா லுற்றசெயல் ஒன்றுளதே
அதுசெயநான் உரித்தானேனோ
மடலெடுத்துங் காயளியா மரம்போல
வளர்தலென்னோ வகுத்தகன்மம்
அடலெடுத்துச் செயத்தகுமா றறிவளித்தும்
செயலிலையேல் அமைந்த நாட்டைக்
கடலெடுத்துக் கொண்டகதியாமே நான்
உழைக்கும் வழிகாட்டாய் மன்னே. (௯௰௭)

நண்டிருந்த வயல்பலவாய் நல்கியநெற்
கூட்டமெலாம் நமக்கேயென் றிங்
குண்டிருந்த நாளல்லா துன்மகிமை
யுகந்தறிந்த உயர்ந்தநாளே
கண்டிருந்ததில்லை கருத்துனதுகழ
லிணையணைந்து கசிந்ததில்லை
பண்டிருந்த பெரியவரைப் பார்த்தேனு
முனைப்பரவப் படித்திலேனே. (௯௰௮)

முனமிருந்த நிலையறியேன் பின்னதன்முற்
குறிப்பறிந்து முயலமாட்டேன்
வனமிருந்த விலங்கெனநான் தினமிருந்த
பசிதணிக்கும் வகையேசூழ்ந்தேன்
இனமிருந்த முதுவசனத் துணையிழந்து
தயங்குகின்றேன் இனிநான்பொல்லா
மனமிருந்த வழிபோனால் நலம்வருமோ
அருள்வழிநீ வகுப்பாய்மன்னே. (௯௰௯)

அலையொழிந்து கடலொருநா ளிருப்பதில்லை
அருங்கவலை யலைக்குமாட்டந்
தொலையவொரு சுகம்வாழ்வு சுவைக்கவில்லை
சுகம்பெறவே தொடர்ந்துசித்த
நிலைபொருந்த நல்வேலை நிகழ்த்தவில்லை
நிமலனரு நெறியிற் சேரக்
கலைபொருந்தக் கற்பதில்லை தலைவணங்கி
நிற்பதில்லை கசடனேனே. (எ௰)

கிழக்கிருந்து மேற்கறியா வெறுமனத்தேன்
கல்வியொடு கேள்வியில்லேன்
வழக்கிருந்து பிடிப்பதெவன் மதிகொடுத்து
நீவழியும் வகுக்காவிட்டால்
முழக்கிருந்த உலகினில்யான் முயன்றுமொரு
நலமியற்ற முடிவதோசிற்
றுழக்கிருந்து நெற்குவிய லளந்திடுமோ
ஒருகையதற் குதவாக்காலே. (எ௰க)

ஒருவாவியிருத்துவதும் பெருவாழி
நிறுத்துவதும் ஒருகையாலே
கருவாகமிசைப்பதுவும் பெருலோக
மசைப்பதுவுங் கையொன்றாலே
அருவாகிப் பெரிதான உருவாகி
உருவெல்லாம் அமைந்துநின்ற
திருவாளர் திருவருட்குச் சிறிதென்றும்
பெரிதென்றுந் திரிப்பதுண்டோ. (எ௰உ)

பலவான உயிர்களெல்லாம் பாழ்நெஞ்சர்
கையிலகப்பட்டுச்சோர
நலவான சொல்லுதவி தொண்டவைதம்
நயந்தேடி நானுவேலே
செலவான தாகவெனப் பொருள்வருத்தம்
பேணுது செய்யநின்றுல்
இலவான கனிதருமென் றெண்கிளிக்குப்
போலெண்ணம் இலவாமென்னே. (எ௰௩)

திரைகடந்து செலவறியா மீன்போலத்
தூநெறியைச் செறுக்குமாந்தர்
உரைகடந்து செலவறியாக் கோழையேன்
உன்னருளென் னுள்ளேநாட்டும்
வரைகடந்து நடவாம லிருக்கும்வகை
யென்செய்வேன் மனம்வாக்காதி
கரைகடந்து குளிர்ந்தெழுந்து மறிகருணைத்
தடங்கடலே கடவுட்டாயே. (எ௰௪)

இருநேர முணவிலையேல் எழமாட்டா
இவ்வுடலை யிரங்கியூட்டி
ஒருநேரந்தவறாது வளர்த்தனைஅவ்
வுதவியெலா முணர்ந்துவாழ்நாள்
தருநேரம் நலமியற்று மருநேர
மெனத்தரியேன் தமியேன்இன்னும்
வருநேரமாகிலு நன்மதிகொண்டு
நலமியற்றி வாச்செய்வாயே. (எ௰௫)

வரங்குவித்த கையானே மனிதனெனப்
பெயர்கொள்ள மகிழாநின்றேன்
குரங்கு நடித்ததுபோல நீகுறித்த
கதையல்லாற் கூத்தாடேனே
அரங்கியற்றுங் கூத்தினிடை யாயினுநான்
அணிவேட மவிழ்த்துவிட்டுக்
கரங்குவித்து மனங்குவித்துன் கழல்நோக்கிக்
கசிந்துருகக் கற்பிப்பாயே. (எ௰சு)

இரங்குமன நிலையறியா திரங்குகவென்
றுனையிரக்க எழுந்தேன்பொல்லாக்
குரங்கெனமற் றவர்துன்பங் குறியாதே
கொடுமொற்றங்கூறிக் கோபம்
சிரங்கொதிக்கச் சீறவன்றோ செந்நெறியிற்
சிந்தையுறேன் தெளிந்தார்போல
வரங்குறித்துக் கேட்பதுவே முறையல்வா
யினுநானோ மனிதனுமே. (எ௰எ)

மதியாதார் வாசலிலே மிதியார்போல்
ஓரிய மாண்பின்காலே
ஒதியாய வென்மனத்திற் பதியாது
தனைநொந்தா லூரமுண்டாமோ
விதியாது வருவதில்லை யொன்றுமிவ
ணுறலும் விலக்குமின்றே
பதியாய நின்னடியைப் பரவுதலும்
என்றேனும் பயன்செய்யாதோ. (எ௰அ)

சாணாக்கி முழமாக்கித் தவழ்கின்ற
மழலைமொழிச் சரீரமாக்கி
ஆணாக்கி அடியேனை அறிஞர்சபை
காட்டுவித்தாய் அறிந்ததெல்லாம்
வீணாக்கிவிடுவாயோ மெய்யறிவின்
பயனெனக்கு விளைவிப்பாயோ
தூணாக்கித் துரும்பாக்கித் தோன்றுவதெல்
லாமாக்குந் தூயவாழ்வே. (எ௰௯)

இனியென்ற புஸ்தகத்தில் யாதெழுதி
எனக்கிட்டா யென்றுகாணேன்
துனியென்ற துவர்காயோ கனியென்ன
லாகுமொரு சுகமோசொல்லாய்
சனிநின்ற வெப்பொழித்துத் தண்ணருளின்
றடநிழலிற் சகாயமின்றித்
தனிநின்ற எளியேனைத் தங்கிவரச்
செய்வாயோ தனிக்கோமானே. (அ௰)

கயங்கொண்டு காவிழுத்த காலையிலே
காலனைநீ காலாணிக்கிப்
பயங்கொண்ட வெனக்கபயம் பரிந்தளித்தாய்
நின்னுரிமை பகரப்போமோ
புயங்கொண்ட மட்டுமிடர் பொறுத்திருந்தேன்
புண்ணியமும் புரிந்திலேன்சொன்
னயங்கொண்டு நவிவுரைக்க வறிந்திலனீ
யறிந்துதவி நல்குவாயே. (அ௰௧)

பொய்கொண்ட வையகத்தே போர்கொண்ட
இடர்நெருக்காற் புழுங்கிநின்றும்
மெய்கொண்ட நின்னடிக்கே மெய்யன்பு
கொண்டிலனாய் விருப்பினோடே
நெய்கொண்ட ஊண்வயிற்றுப் பைகொண்டு
நாட்கழித்தேன் நேயமுற்றார்
கைகொண்ட கனியேஎன் மேலிரக்கங்
கொண்டருளக் கருதுவாயே. (௮௰௨)

அல்லெனவே வளர்ந்துபடர்ந் தென்னகஞ்சேர்
அறியாமை அகலப்போக்கிப்
புல்லெனவே அகங்காரம் பறித்தெறிந்து
பொய்ச்சருகைப் பொசுக்கிட்டாறைக்
கல்லெனவே கடுத்தபகை யுடைத்தருளாம்
நீர்பொழிந்து கனக்குஞான
நெல்லெடுத்துப் பகுத்தருந்தி நல்லதன்றிச்
செயாதிருக்க நிகழ்த்துவாயே. (௮௰௩)

உளங்குளிர உனைநினைக்க ஊற்றெடுக்கும்
உருக்கமதால் உண்மையன்பாம்
இளங்குருந்து தழைத்தறிவாம் இலைசெறிந்து
நிழல்பரப்பி இன்பம்பூத்து
வளங்கிளர அறங்காய்த்துத் தவங்கனிந்து
நலமருந்தும் வகையெஞ்ஞான்றும்
களங்கமிலா நிலைபொருந்த விளங்குலவாக்
கருணையொளி காட்டுவாயே. (௮௰௪)

கடுமனத்தைக் கடுகெடுக்குங் கடுமனமும்
கடவுளுனைக் கருதாதென்றும்
விடுமனத்தை நம்புதலே விடுமனமும்
அகச்சாட்சி விலக்கும்பாதை
தொடுமனத்தை நல்லறிவாற் சுடுமனமும்
நிலையிழந்து சுழியாற்சுற்றப்
படுமனத்திற் பக்திநிறுத்திடுமனமுந்
தந்தெனைநீ பாலிப்பாயே. (௫௰௫)

சிறியவரென் ெறாருசிலரைச் சிரியாமற்
செல்வத்தாற் செருக்கெய்தாமல்
வறியவரென் ெறாருசிலரை வையாமல்
மனத்தழுக்கு மருவாமாண்பால்
நெறியவர்மாட்டுளதாயின் எவரேனும்
நேயரென நினைத்துத்தோற்றம்
எறியவிடு முயர்நிலையி லிருக்குமன
மெனக்கருள்வா யிணையில்லானே. (௫௰௬)

ஒவ்வொருகால் அனுபவத்தா லொருபாடம்
படிப்பித்தா யொப்புவித்தேன்
செவ்வொருசார் எனதுமன மவ்வழியே
செலத்திட்பம் சேர்ப்பாய்நீயே
எவ்வரிய பொருளளிக்க யாரிருந்தா
ராலும் யாவுந்தாங்கும்
அவ்வொரு பேறளிப்பதற்கிங் காருமில்லை
அந்நிலைமை யறிவாய்நீயே. (௫௰௭)

வனப்புடைய பொருள்களைநான் காண்பொழுதவ்
வனப்புனது வனப்பிற்சின்ன
இனப்பகுதி அவ்வெழிலோ எல்லையிணை
சொல்லுவதற் கெட்டாதென்றே
மனத்தவைதம் மயனீக்கி அவையளித்த
நின்மகிமை மகிழ்ந்துநாடித்
தினப்படிநான் உனைப்பரவித் தெருளடைய
வருளுகவென் சிந்தையானே. (அ௰அ)

உரந்தருவாய் உண்மைவழி உளமுறைக்க
நின்னரிய உதவியிட்டத்
தரந்தருவாய் சங்கடமாஞ் சேறுகொளுங்
குழிவிட்டுத் தப்பியேறக்
கரந்தருவாய் நின்கருணைக் கலமேவி
இருங்கன்மக் கடல்கடக்க
வரந்தருவாய் வரவருஷம் பொழிகின்ற
மழைமுகிலே வந்தித்தேனே. (அ௰௯)

ஒளிக்கின்ற கபடமெலாம் ஒழிக்கின்ற
வகையுநெறி உயரச்சித்தந்
தெளிக்கின்ற வகையுநலந் தெரியாத
எனக்கறிவைச் சேர்ப்பதெல்லாம்
அளிக்கின்ற வகையுமெனக் களித்தவையி
லெனதுமனம் அமைதியுற்றுக்
களிக்கின்ற வகையும்அருட் கற்பகமே
கனிந்தருளக் கருதுவாயே. (௯௰)

எய்யாத வாழ்வுமிகல் வையாத
    நெஞ்சுமுயிர் எவைக்குமின்னா
செய்யாத தன்மையுநின் செய்யவடித்
    தொண்டரிடஞ் சிறக்குமன்பும்
பொய்யாத நாவுமுயிர் கொய்யாத
    கையுமுன்பொற் புகழைப்பாடும்
மெய்யான உடைமையுமே ஐயாநீ
    தந்திடயான் விரும்புவேனே. (௯௰௧)

அல்லாத செயலனைத்தும் அறியாம
    லிருத்தவும் நின்னடிக்காளாகி
நில்லாத மடநெஞ்சை நெறிப்படுத்த
    வும்விரிந்த நிலத்தேபல்வாய்ப்
பொல்லாத நிரீசநெறி செல்லாம
    லிருத்தவும்நின் பொற்றாள்நான்கொண்
டெல்லாநற் பேறடையும் அருளளிக்க
    வும்விழைந்தேன் எளியனேனே. (௯௰௨)

இளைத்திருந்தால் எனக்குறுதி ஈந்தருள்வாய்
    ஏக்கமெனும் இரும்பேயென்னை
வளைத்திருந்தால் அதைநீக்கும் வகையருள்வாய்
    அகங்கார மமகாரங்கள்
திளைத்திருந்தால் அவையடக்கத் திடனருள்வாய்
    தீச்செயல்கள் தீயமாண்பால்
விளைத்திருந்தாற் பொறுத்தருள்வாய் வியனருளோர்
    துளிக்கெனைநீ விலைகொள்வாயே. (௯௰௩)

துயர்ந்திருந்தாற் றுயரொழிப்பாய் உலகத்தே
நிலைகோணுந் துலைபோலாசை
உயர்ந்திருந்தால் நிறையருள்வாய் உயர்நெறியாம்
உறுநெறி யுறுதுசித்தம்
பெயர்ந்திருந்தால் ஆண்டதிலே பிடித்திடுவாய்
பேதையர்வாய்ப் பேச்சாலுன்னை
அயர்ந்திருந்தா லறிவூட்டி ஆதரிப்பாய்
அருள்பெறுமா றுக்குவாயே. (௬௰௪)

கொழுப்பிளமைப் பருவத்தே மனிதர்தனிச்
செயலெனநான் கொண்ட தெல்லாம்
முழுப்புரளி யெனவறிந்தேன் புனிதஉனை
யறியாமல மோசம் போனேன்
விழுப்பொருளெல் லாமுனது செயலெனப்பின்
புன்னருளின் விந்தையாலே
பழுப்புவருங் காலமறி வெழுப்புவித்த
பரிவினையென் பகருவேனே. (௬௰௫)

எத்தனைதான் படிக்கினுமிங் கேதறிவோம்
இருக்குமுல கெல்லாங்கொண்ட
சத்தனையு நின்செயலென் றறியோமேல்
அஃதறிந்தால் அடியேனுன்வான்
சித்தமுள வாறுவினை செய்வதறிவேன்
பின்னென் சிந்தையெல்லாம்
நித்தனையாம் எனக்குநல மேததுநீ
அறிவாய்நான் ஏக்கற்றேனே. (௬௰௬)

நிலைபுரண்டு பக்திநெறி தவறுமெ
விருப்பதுண்டேல் நேமிதன்னில்
மலைபுரண்டு வருகினுநான் மலைவடைவன்
மதிபொருளின் மதத்தாலென்பு
நிலைபுரண்டு பரவியநின் றயைமறந்து
விடவையேல் தாயேஐயா
தலைபுரண்டு வாங்கொழித்த அருட்கடலே
இருட்கடலை அகற்றுவோயே. (௯௰௭)

வினைமறக்கச் செய்யினுமென் தனைமறக்கச்
செய்யினுமென் விரும்பாநின்ற
பனைமறக்கச் செய்யினுமென் மகமறக்கச்
செய்யினுமென் மறக்கமாட்டா
எனைமறக்கச் செய்யினுமென் அனைமறக்கச்
செய்யினுமென் எல்லாமான
உனைமறக்கச் செய்யினது சகிப்பரிதே
சகிப்பரிதே ஒப்பில்லானே. (௯௰௮)

ஊகாந்த அருள்வலியால் உன்றுநலம்
ஒவ்வொன்று யுதவிஅன்பர்
சோகாந்தங் காணவருந் துணையாகித்
தீமையெலாம் சுத்தநேயத்
தீகாந்த வைத்தவித்துத் திருந்துமுளந்
தித்திக்கச் செய்துமோன
ஏகாந்தப்பெருவெளிக்குள் ளிருப்பவனே
அடிமையுனக் கென்றும்நானே. (௯௰௯)

தேனந்தும் பூஞ்சோலை செய்தானை
அண்டநிரை சிறக்கக்காட்டி
வானந்தகாரத்தை மாய்த்தானை
மாணிடருள் வாட்டமெல்லாம்
ஞானந்தந் தோட்டுகின்ற நாயகனைத்
தன்மையெலாம் நன்மையாம்ஞா
னானந்தத் தனிமுதலை அருணிறைந்த
பெருங்கடலை அறிந்துய்வோமே. (ா)

விண்ணப்பமாலை.

என்னுயிர்காத்த பேரருட்பதியே
என்னையீன்றளித்த என்றாயே
மன்னுயி ரவைக்கு மென்னையு மொன்றாய்
வைத்தவான் வள்ளலே மசகம்
அன்னயான் திருந்த அறைகுத லறியா
மைந்தர்போல் அருட்பதத் துரைக்க
உன்னிய தறிந்தா யாயினுங்கேட்க
ஒப்புவாய் ஒப்பிலாமணியே. (௧)

என்னைநீ அறிவாய் உன்னைநானறியேன்
என்னைநான் அறிந்திடினல்லால்
உன்னைநானறிய ஓர்வழியுளதோ
உரைமனங்கடக்கின்ற ஒன்றே
முன்னையோர் அறிஞர் முனிவர் மந்திரத்தார்
முயன்றறியாவுனை எளியேன்
பொன்னுயிர் கண்ணென் றேத்தவல்லால்மற்
றுரையிலேன் புரையிலாமணியே. (௨)

ஆவிநீ தந்தாய் அங்கநீ தந்தாய்
ஆவியை அங்கத்தே நிறுத்துஞ்
சாவியாம் அன்னத்திரளையுந் தந்தாய்
சௌக்கியந் தயவினால் என்பால்
ஏவிநீ தந்தாய் இன்னமுநீயே
எவ்விதநன்மையுந் தந்தாற்
பாவியேன் சுகிப்பேன் பகரனுன் செய்யற்
பாலதொன்றுள்ளதோபகரே. (௩)

மன்னுயிர் காத்தல் நின்னருள்வேலை
மதிக்குநின் னருள் பெறமுயலல்
பன்னுயிரெவையும் பொறுத்த நல்வேலை
பாங்கருள் பெறுவதற் கன்பே
தன்னுயிர் போலப் பிறவுயிர்பேணித்
தற்பரனுமுனை வழுத்தி
என்னுயிர் காக்க இரத்தலென்கடனும்
புரத்தனின் கடனுமாமிசைந்தே. (௪)

எளியனேனுனக்கோர் பொருட்டலேன் எல்லை
யில்லதா முயிர்க்கட லிடத்தோர்
துளியனேன்றூயநின்றிருப் பெயரைச்
சொல்லவுந் தகுதியொன்றில்லா
வெளியனேன் எனக்கே வெறுப்புளேன் நின்வான்
விதிப்பினால் இவ்வுட லெடுத்தேன்
அளியனே யென்னை நினைத்தல நின்றன்
சீலா அருள்நினைத் தருளே. (௫)

உதவியொன் றில்லேன் உன்னதல்லாலிங்
கொருவரும் ஒப்புவாரில்லை
சதமிலா வாழ்க்கைச் சாகரங் கடக்கத்
தலைப்படுவேன் உனைச்சார்ந்தேன்
இதமிலா ஒன்றுன் னடைக்கலம் புகுந்தார்
இதயமும் வாட்டுதலென்றோ
விதியென நினைத்தால் உன்னருள்வலியை
வெல்லவவ் விதிக்கிலை வலியே. (௬)

வலியிலா எளியேற் குன்னருள் வலியாய்
வருமென நினைந்துவந்திருப்பேன்
எலியெதிர் பூனைகண்ட வாறிடர்கண்
டேங்கலும் நீங்கில தறிந்தாய்
பொலிவுறு முன்பொற் கழல்நிழற் கிடைத்தாற்
புண்படுமோ மனம் இன்னும்
நலிவுற என்னாலாகுமோ நலமோ
நானுனை நம்பினல் நலிவே. (எ)

ஒருதலையென்றன் அவதியே ஒறுக்க
ஒருதலைப்பிற ரிடருறுத்த
இருதலைக் கொள்ளி எறும்பென இளைத்தேன்
எம்பிரான்உன் அருள்துணையாய்
வருதலைநம்பிப் பொறுத்தனன் வருத்தம்
மதித்திலையோ மறுதுணைநான்
கருதலைவிட்டுக் கடந்தனே காக்கக்
கடனுனதல்லவோ கனிந்தே. (அ)

இருட்டிலே கிடந்து தடவுதல் போலிங்
கென்னறியாமையில் வஞ்சர்
உருட்டிலே யகப்பட்டுயர் வழிகாணக்
குருட்டுவாழ் வெனமெனை உழந்தேன்
திருட்டிலே கொடியபுரட்டிலே செல்வச்
சுருட்டிலே சிந்தைசெல்லாத
பொருட்டுனை நினைந்தேன் அருட்டுணை விழைந்தேன்
பொன்னருள் புரிதலுன் பொறுப்பே. (௯)

முடவனே கொம்புத்தேன் விழைந்ததுபோல்
முடிந்திடாப்பொருணினைத் தாசை
வடவனல் போலத்திளைத்தனன் மதியென்
வழிப்படும் வகையெது செய்யக்
கடவனே நின்பாற் கருத்தினைத்திருப்பிக்
கண்டவை கவர்ந்திடக்கருதல்
விடவெனக்குளதா முயர்வழி விதிப்பாய்
மெய்யொளி வீசிய விளக்கே. (௰)

ஒன்றிரண்டறியேன் உடம்பெடுத்துற்ற
உழைப்பறியேன் உலகத்தே
நன்றுதீங்கறியா நாயினுங்கடையேன்
நலமிலேன் நறுநெயுஞ்சோறுந்
தின்றுநான் கொழுத்தால் மாத்திரம்வருமோ
திருவருட்பேறஃதின்றி
என்றுதான் எவண்தான் எப்படித்தானான்
இனியொரு சுகம்பெறுவேனே. (௰க)

சுகம்பெற வென்றுஞ் சோர்விலா முயற்சி
தோன்றிடல் வேண்டுமே சோம்பல்
மிகமலிந்துறநான் இளைத்தனன் வேதை
மேவிடின் வீரமுமில்லேன்
அகமெலிந்திருந்தேன் வலியநின்னருளாம்
அருமருந்துதவினால் அடியேன்
செகமிசைச்சீவ னுடையவனாவேன்
சித்தமெவ்விதந் தெரியேனே. (௰உ)

சுகந்தரும் பொருள்கள் தோன்றினுமென்ன
சுகத்தினைச் சுகமெனவறியும்
அகம்பெறு ஞானக்கண் தரவிலையேல்
அந்தகர் அழகறிந்தெனவாம்
முகந்தரும் எழிலல்லாது கண்ணாடி
காட்டுமோ முன்னைநீ முடிப்பிட்
டிகந்தர வைத்த இன்பமல்லாதிங்
கென்னையொன் றணுகுவதிலையே. (௰௩)

கொடியனாயிருக்கக் கடுமையொன்றில்லேன்
குறிப்பிலேன் கருணைகூர்ந்தென்பால்
வடியவென் மனத்தே தோன்றியவிரக்கம்
மதித்திடில் உன்வரமாமே
அடியனோர் நலமுந்தீங்குமிங் காற்ற
அசக்தனே அறிதுறையில்லாப்
படியிலேயென்பா டனைத்து நீ அறிவாய்
நின்மனப்படி யெனைப்பயிற்றே. (௰௪)

தீது செய்யாது தீதினைப்பொறுக்கத்
திட்பமுந் தெளிந்தடைந்தவற்றில்
வாதுசெய்யாது மகிழ்தருமனமும்
வரவிலை நமக்கொருநன்மை
ஆதலின் நன்மை நாம் செயவேண்டாம்
என்றிடாமதியும் அன்பவர்க்கும்
ஈதலேதொழிலா யிருக்குநல்வாழ்வும்
ஈகுவாய் எனையுடையானே. (௰௫)

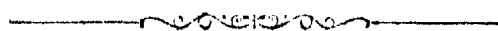
நன்மையாணியற்ற ஞானமும் நலமல்
    லாததை விரும்பிடாதிருக்குந்
தன்மையுமருள்வாய் தாயனே என்மேல்
    தயவுறின் அவைவருந்தாமே
புன்மையேன் அவ்வாறன்றயவுறவோர்
    புண்ணியஞ் செய்திலேனாகில்
சென்மநான் என்னசெய்வதற்கெடுத்தேன்
    தெய்வமே செயலறியேனே. (௰௬)

செய்வகை யறியேன் செய்வினை செய்யச்
    செய்வதும் உன்னருட் செயலே
மெய்வகையறிவும் மெய்வழிநடக்க
    வீரமும் வேண்டுமே விரிந்த
பொய்வகைவிட்டுப் போந்திடப்பொறுத்த
    புண்ணியம் வேண்டுமே அவ்வா
றய்வகைகாட்டி உற்றவையெல்லா
    முதவுதல் உனதருட்கடனே. (௰௭)

கடனவைகாணக் காட்சியுங்கடனைக்
    கருத்துடன் செய்வதற்காகுந்
திடனுநீ யருளல் தேவை செய்வகைநான்
    செய்யினுந் திருவருளாலே
விடனென இருந்தேன் விழைந்தவை பெற்றேன்
    என்றறி விவேகமும் பெற்றென்
னுடனகங்காரம் உறைந்திடாவகையும்
    உனதருள் வேண்டுமே எந்தாய். (௰௮)

வன்பிரான் நலமேவழங்குவான் உயர்வே
நாடுவான் மதிகெடக்கர்வக்
கொம்பிரான் கொடியர்கொலை புலையுள்ளார்
கூட்டிரான் குற்றமேபுரியான்
தம்பிரான்சொலினுந் தந்நெறிதவறான்
றன்மனைச்சார்பினை யென்றும்
எம்பிரான்றன்பால் இருத்துவான் என்ற
இசையின்றேல் இசைவிரும்பிலனே. (௰௯)

சத்தியந்தவறா நிலையளித்தென்னைத்
தாங்கிய பூமிபோலென்பால்
நித்தியங்காணும் பிழையெலாம்பொறுத்து
நின்மலமென் மனமாக்கிப்
பக்திநின்பதத்தே பற்றுறப்பணித்துப்
பரதவிப்பறும் பதமான
முக்தியைத்தரும் வான்வித்தெனக்களிப்பாய்
முத்தனே சித்தமார்ந்தவனே. (௨௰)

பதியுண்மை.

மதியொன்றினாலிந்த வாழ்க்கையையாளவகுத்துவிட்ட
விதியொன்றினால் விளையாடப்படாத உள்வீரமுற்றுக்
கதியொன்று தாம்பெற உன்னுகின்றோர் இருட்கட்டறுத்துப்
பதியொன்றுலகத்திற்குண்டோ என்றாயப்பசிப்பவரே. (௧)

கண்ணாலறியப்படா வொன்றைக்கண்டு கதியடைய
எண்ணார்மதியின ரென்னினுங் காண்பொருளெய்தியபோல்
உண்ணாடிஞாயவனுமானத்தால் உற்றறிவதுண்டேல்
நண்ணாததனை நழுவல்மெய்யாளர்க்கு நல்லதன்றே. (௨)

மனங்கொண்டுழைத்தொரு நூலாக்குவோன் மதிமானொருவன்
தினங்கொண்டவ்வேலைசெயு மிடையே தொடாச்சிலநாள்
அனங்கொண்டிடாதிருந்தால் அவனெண்ணம் அமைவதில்லை
முனங்கொண்ட திண்மையுமில்லை மெய்வேலை முடித்திடவே. (௩)

அன்னாளையப்புற முன்போல் அமுதிட்டருந்தவைத்தாற்
சின்னாட்கழிய முன்போலவன் சித்தந்திடமுற்றதே
தன்னாலியன்ற மெய்வேலையுஞ்செய்யத் தகுதிபெற்றான்
முன்னாளிலா அவனுள்வலியெங்கு முளைத்ததுவே. (௪)

எக்காரியத்தை எடுத்திடஓர் பொருளெய்திலதோ
அக்காரியம்பின்னமைந்திட அப்பொருளாவதுண்டேல்
பொய்க்காரியமன்று தப்பாதக்காரியம் அப்பொருட்கு
மெய்க்காரணமென்று நாட்டினர்ஞாயம் விரித்தவரே. (௫)

சூனியத்தாலொன்று வாராதொருபண்பு தோன்றிடுமேல்
மேனிலைப்பண்புண்டு காரணத்தே குறைமேவிடுமோ
ஊனியக்காநின்ற ஊக்கமுமுள்ளத்திடமுமுண்ணுந்
தானியத்தால் வருமென்பதற்கென்ன தடையுளதே. (௬)

என்றால் மனவலியின் காரணமுன்பெடுத்துரைத்த
அன்றாடமுண்ணும் அமுதாகஅந்த அமுதுக்குள்ளே
நின்றாளுஞ்சித்த வலியெங்கு தன்னிலை முன்பெற்றதோ
இன்றாயதற்குண்டு நன்றாயுலகத்தெழுவதற்கே. (௭)

உண்பொருள் நோக்கிற் பலவகையாம் அவையொவ்வொன்றுமோ
மண்பொருளாக்கித் தண்ணீர்வெயில் காற்றுவளமளிக்கத்
திண்பொருளாக வளருவதால் மறைவாம் சித்சக்தி
ஒண்பொருள் எங்குண்பொருளுளதோஅங்கொளிர்கின்றதே. (௮)

உடல்பெற நற்கருவிப் பொருளாகின்ற உண்பொருளே
மடல்பெறுநீண்டடமமாகும் ஊதவளை புல்லுமாம்
இடல்பெறுவித்தினும் வித்திடலின்றியும் எய்துமிவை
கடல்பெறுநீரிலுங் கான்பெறுமண்ணிலுங் காண்பதுண்டே. (௯)

புல்லாயினுமுளைக்கொண்ணு விடம்இப்புவியிலில்லை
கல்லாயினும் பொடியாமாயின் நீரொடுகாற்றிருக்க
நெல்லாதியுண்பொருள் தோன்றவிசையும் நிலமதுவே
எல்லாப்பொருளும் வளமாம் புல்லாதி எழுவதற்கே. (௰)

உடம்புற்றுவாழுயிரெல்லாம் உடம்பின்வலி உளத்தின்
திடம்பெற்று நிற்றல் உணவாலெனின் திண்மைசேருணவும்
இடம்பெற்ற தெங்கணுமாயின் நினைவுறும் எச்சித்தமும்
கடம்பெற்ற சித்தசக்திக்கட லெங்கணுங் கண்டிடுமே. (௰௧)

பெரியதினுற் சிறிதுண்டாம் சிறிதும் பெரியதின்றி
அரியதுவாம் சித்தசக்திக் கடல் இவ்வகிலமெங்கும்
உரியதுவாய் உயிரெல்லாம் நிறைந்துணர்வீதல் உற்றுத்
தெரியநின்றார் மறப்பாரோ அச்சித்தின் சிறப்பினையே. (௰௨)